

Jukka Hankamäki

Enkelirakkaus

Filosofia ja uskonto
homoseksuaalisuutena

ENKELIRAKKAUS

Olet sitä, mitä syvälinen
himosi on.

Mitä himosi on, sitä on
tahtosi.

Mitä tahtosi on, sitä ovat
tekosi.

Mitä tekosi ovat, sitä on
kohtalosi.

Bṛihadaranyaka Upanishad
Osa IV, luku 4.5

JUKKA HANKAMÄKI

ENKELIRAKKAUS

FILOSOFIA JA USKONTO

HOMOSEKSUAALISUUTENA

2015

Toinen editio.
Ensijulkaistu 2008.

Copyright © 2015 Jukka Hankamäki

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN 978–952–318–525–8

SISÄLLYSLUETTELO

1. IHMISEN SPIRITUALITEETTI:

FILOSOFIA, SEKSUAALISUUS JA USKONTO 11

Ihmisen eksistenssi ja merkitysten kokemuksellisuus	13
Henkisyys ja seksuaalisuus	17
Enkelten rakkaus	18
Toiseus	23
Toinen Jumala?	25
Filosofian kolmas ja homoseksuaalinen yhteisö	27
Filosofian Pyhä Kolminaisuus	30
Identifioituminen itsen tai toiseen:	
direktiivisyyden ja reflektiivisyyden ero	31
Homoseksuaalinen ykseysfilosofia	34
Heteroiden heteronomia	38

2. USKONTO HOMOSEKSUAALISUUTENA 45

Kielletty rakkaus	47
Ontologinen jumalaoletus ja homoseksuaalisuuden torjuminen	48
Luominen	50
Erottaminen	53
Epätäydellisyys ja eksistenssi	55
Luomisen peruuttaminen	60
Homoseksuaalisuus ja Jumalan rakastaminen	62
Heteroseksuaalinen satanismi	63
Teoreettisen ja käytännöllisen rakkauden ristiriita	65
Enkelten näkymättömyys	68
Uskonto sublimoituna homoseksuaalisuutena	69
Totemismin synty	70
Oidipuksen paluu	73
Psykoanalyttisten selitysten heteroseksismi	74
Jeesus Kristus homoseksuaali	76
Ensimmäinen homomurha	77
Jumala on homo	79
Taivaan valtakunta maan päällä	81
Jeesuksen esikuvallisuus	83
Lähimmäisenrakkaus homoseksuaalisena rakkautena	83
Dualismien alkuperä	86

3. FILOSOFIA HOMOSEKSUAALISUUTENA	87
Ihmisen kaksi tietä	89
<i>Mythos, hybris</i> ja tragedioiden synty	90
Ihmisen seksuaalinen olemus ja olemassaolo	93
Merkitysten yhtäpitävyys	96
Alkibiades, Eros ja itsestä huolehtimisen taito	98
Valtiomies ja filosofi	99
Eettinen kasvatus	103
Eroksen asema	104
Ystävyys	106
Heterotieteen oidipaalisuus	107
Rakkauden intressit	109
Platon ja poikarakkaus	110
Ideaoppi homoseksuaalisen merkityskonstituution kuvana	111
Platonin Eros on seksuaalinen	114
Homoseksiksi arvotettiin maskuliiniseksi	117
Miesten välinen rakkaus on yliaistillista	119
Eläintarinoita	123
Mieskulttuurin kunnia	124
Pederastia on etiikkaa	126
Panemisesta	127
Dualismien olemus	129
Heterotieteen synty	133
Kartesiolaisuus heterotieteen muotona	135
Tunnetko tunneteorioita?	139
Tunteet perinteen vankeina	141
Dualismien tukeminen	143
Fiilikset filosofiassa	144
Analyyttisen filosofian heteroseksismi	146
Suomen Akat. ja Baijerilainen Miehen Waruste	147
Sukupuolieron merkitys	149
Miksi ei- ja esipredikatiivinen kokemus ovat tärkeitä filosofiassa?	150
Dingon filosofiaa	151
Kokemus joka ei valehtelee	153
Persoonalliset propositionaaliset asenteet	154
Maailmassa oleminen edeltää tiedonhankintaa	156
<i>Analytic philosophy interpreted</i>	158
Olemassaolon kokeminen rajakokemuksena	159
Sanominen edeltää sanottua	160
Wittgensteinin (s)eksistentiaalisuus	161
Kieli kalvaa kokevaa ruumista	163
Mitä filosofia on?	165
Filosofian kieltäminen	166
Filosofian myöntäminen	167

4. HETEROTIEDE	171
Heterotieteen ja homoseksuaalisen filosofian erot	173
Heteroseksuaalinen naturalismi ja homoseksuaalinen transsendentalismi	175
Kohti naturalismin kritiikkiä	177
Homoseksuaalisuus ja ”luonnon järjestys”	179
Seksuaalisuuden naturalistinen ja kausalistinen selittäminen	181
Induktiiviset yleistykset	
heteroseksistisen selittämisen osana	184
Homoseksuaalisuuden sisäistyminen hankitusta ominaisuudesta perinnölliseksi	186
Homoseksuaalisuuden sosiaalinen siirtyminen	189
Seksuaalisuus ei ole biologiaa vaan osa persoonaa	190
Naturalismi ja pragmatismi	
totalitaarisen humanismin muotoina	192
Seksin romantisoitu ”luonnollisuus”: perisynti, kirous, kuri ja katastrofi	195
Homoseksuaalisuus ja ekologinen teoria	198
Kuinka maailma loppuu?	199
Ekokatastrofin intimiteetti ja kaksinaismoralismi	200
Homoseksuaalisen ekologisen teorian mahdollisuus	203
Heterot biologisina aseina	206
Pimppihaavien massakulttuuri vai paikallinen elämäntapa?	207
Lentämisen <i>hybris</i>	210
Kohti kurin, järjestyksen ja itsehillinnän kulttuuria	213
Luontoliikkeiden epäjohdonmukaisuus	216
Homofilosofian totuus ja heterotieteen ”toden näköisyys”	219
Tietäminen vs. paljastuminen	223
Todennäköisyys todellisuuden peittämisenä	226
Heterotieteen piirteitä	229
Heteroiden penetraatio ja filosofien kastraatio	231
Älyllisyyden ehkäiseminen ja viisauden abortoiminen	233
Kliseiset kielikuvat: uhreina mieli, munat	235
Heterotiede naisen käsilaukkuna	241
Häpeä, ujous ja estoisuus	245
Heterotieteen harjoittajia ja homofilosofian edustajia	249
Filosofia, tiede ja työ	252
Perheen kurjuus	254
Ajatukselliset rajoitteet	256
Nöyryys, ylpeys ja kansainvälisyys	258
Elämää perhearvojen tyranniassa	265

Heterotiedettä käytännössä	267
Naisten suosiminen heterokoulussa ja heteroyliopistossa	268
Feminismin kritiikkiä, <i>s'il vous plaît!</i>	272
Hullunkuriset perheet ja hierarkkinen tasa-arvohelvetti	275
Käänteinen syrjintä	276
Kuinka tasa-arvolla diskriminoidaan?	278
Seksuaalivähemmistöpoliittinen tutkimus heterotieteen muotona	279
Todellisen ja sosiaalisen sukupuolen ero	281
Sosiaalisen konstruktionismin ongelmia	283
<i>Queer</i> vai <i>Alien</i> – Ollako outo?	286
Piilotettu liha ja eksistenssifilosofian uusi tilaus	287
Postmodernismin jälkisanat	289
Sukupuoli vai <i>freak show</i> ?	294
Sukupuoliero estetiikassa	296
Sukupuoli on lihassa	299
Homohyvää tutkimusta?	301
Mansikkahilloa, olkaa hyvä!	303
Kartesiolainen heteroseksismi	304
5. HETEROYHTEISKUNTA	305
Olympialainen uimastadion heteroyhteiskuntana	307
Puhtaus ja kaappi	308
Nudismin kieltäminen	309
Heteron kostoase: sauna	312
Luvallista voyerismia	318
Urheilu seksuaalisuuden torjuntana	320
Lapsiarvot ja heteroyhteiskunnan estoisuus	325
Perhearvojen uudelleenarviointi	329
Pakkohoidolla sairaaksi	332
Lapsesta kaikki paha tulee	335
Mistä namusetäjähdissä on kyse?	336
”Te vihaatte, mutta lapsenne...”	341
”Tukekaa hyvää asiaa”	343
Mitä poikarakkaus on?	349
Kasvatuksen kahleet	354
Kasvatus ja koulu heterovaltana	355
Kasvatus ja koulu masturbaation ja seksin säätelysystemeinä	357
Heteroseksuaalisen perhekasvatuksen julmuus:	
”Ei seksiä ennen lapsia.”	359
Kasvatus on kaunis asia	362

Heteroyhteiskunnan väkivaltaisuus	365
Ideologinen väkivalta ja sukupuolten sota	367
Sadomasokismi heteroseksismin muotona	370
Armeija heteroseksuaalisena pienoisyhteiskuntana	372
Heteroyhteiskunnan itsepetos	376
 6. POLIITTISEN VALLANKÄYTÖN HETEROSEKSISTISYYS	 377
 Identiteetin käsite ja poliittiset identiteetit	 379
Direktiivisyys ja reflektiivisyys politiikassa	380
Oikeisto–vasemmisto-asetelman heteroseksistisyys	382
Erlaisuus on homoseksuaalisen elämän ehto	385
Homoseksuaalisuus ja nationalismi	386
 Heterofasistit	 389
Hitlerin homoseksuaalisuus	390
Homojen ja natsien salaperäinen yhdennäköisyys	395
Miten heterofasismi syntyi?	400
Poliittisen identifikaation ongelmat	404
Kuinka näkemys Hitleristä homona vaatii muuttamaan historiantulkintoja?	407
 Homoseksuaalisuus ja filosofian syvällisyys	 412
<i>La gaya scienza</i>	413
Nietzschen merkitys homoseksuaaliselle nationalismille	418
Heidegger ja homoseksuaalisuus	420
Kuoleman ja homoseksuaalisuuden suhde	425
Homoseksuaalisuus, levollisuus ja rauhallisuus	430
 Psykovallan vastaisku	 434
<i>Fromm, where are you from?</i>	435
Valistuksen vastamyryt	439
Homeroksella ratsastajien sokeus	441
Anti-Oidipuksen paluu	443
 Seksuaalivähemmistöpolitiikan epäonnistuminen	 446
Rekisteröity parisuhde oli toisen luokan avioliitto	448
Heterofasismi työelämässä	453
Seksuaalinen samanlaisuus ja politiikan oikeustieteellistyminen	460
”Oikea ja asiallinen tieto” –	
Tieteellä oikeuttamisen vuosikymmenet	462
”Tässä asiassa” – Bi-politiikan olemus	465
Laittomat lapset	467
Epäluotettavat biseksuaalit	470

Naiskysymys ja seksuaalivähemmistöt	472
Mistä feminismissä on kysymys?	473
Feminismi heteropolitiikan osana	475
Naiset ja työ	481
Minne kympin tytöt katoavat?	483
Sosialismi on nainen	486
Heteroretoriikka terrorina	490
Homopolitiikan arvot	492
Epäpoliittinen korrektius:	
seksuaalivähemmistöpolitiikan ritualisoituminen	493
Poliittinen epäkorrektius:	
alistumattomuus heteromedialle	495
”Pim, olen homo!”	497
Homovaltion väkivallattomuus	501
Poliittisten ideologioiden tuolle puolen	502
Homojen poliittiset valinnat massakulttuurin markkinoilla	504
7. HOMOVALTIO	509
Heterovaltion ja homovaltion erot	511
Kansakunta – Homovaltion perusta	511
Heterovaltion luokkajako ja	
homovaltion sosiaalinen monismi	513
Homovaltion tehtävä: yksilönvapauden turvaaminen	516
Kannattaako kansallisvaltio?	520
Homoseksuaalinen valtioutopia	522
Tulevaisuudenutopia vai tilautopia?	524
Athlon ja Celebration	527
Väestöpolitiikka	531
Perustuslaki ja lait	533
Työ, koulutus, turvallisuus ja tuomiovalta homovaltiossa	538
Asuminen ja jokapäiväinen elämä	544
Elämää homovaltiossa	548
JÄLKISANAT	557
VIITTEET	563
KIRJALLISUUS	568

1.

**IHMISEN SPIRITUALITEETTI:
FILOSOFIA, SEKSUAALISUUS
JA USKONTO**

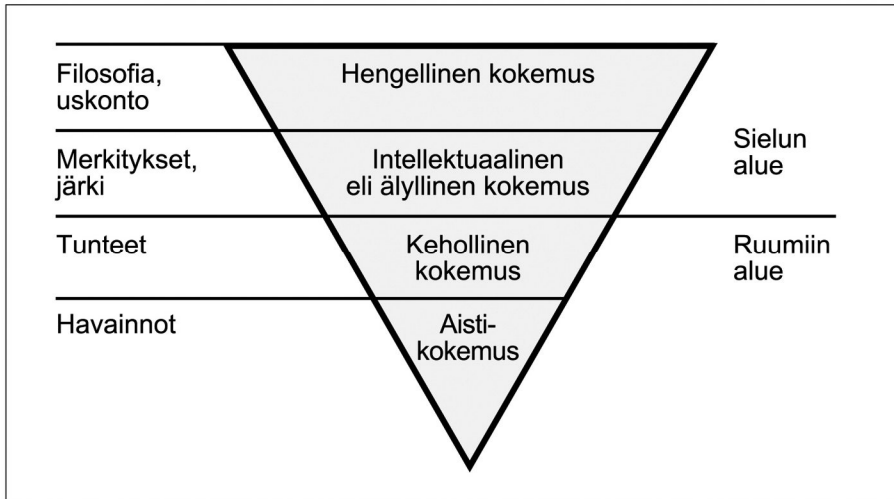
Ihmisen eksistenssi ja merkitysten kokemuksellisuus

Kun poika rakastaa poikaa... Mistä on kyse miesten välisessä rakkaudessa: intohimosta, kauneudesta, Jumalasta? Kun viikunapuu kukkii, on taivasten valtakunta tullut lähelle. Homoseksuaalinen rakkaus on syvästi uskonnollinen kokemus. Uskonto on inhimillisen kokemuksen voimakkain ja alkupe-
räisin muoto. Ihmisen kokemuksentä jakautuu neljään tasoon, joita edustavat hengellinen kokemus, intellektuaalinen kokemus, kehollinen kokemus ja aistikokemus. Niistä kaksi ensin mainittua kuuluvat sielun alueeseen, kun taas kaksi jälkimmäistä muodostavat yhdessä ruumiillisen kokemuksen alan. Tämä jako sieluun ja ruumiiseen ei ole tosin tarkoitettu kuvaamaan todellisuutta ”sellaisena kuin se on”, vaan jaottelu on pelkästään käsitteellinen. Ihmisen sielu ja ruumis muodostavat jakamattoman ykseyden, ja aivan vastaavasti hengellinen ja intellektuaalinen kokeminen liittyvät keholliseen kokemukseen ja aistilliseen kokemukseen uskonnollisessa kokemuk-
sessa.

Aidoin ja alkuperäisin uskonnollisen kokemuksen muoto on homoseksuaalinen rakkaus, sillä juuri siinä ihmisten sielut voivat yhtyä ja elää harmonisessa tasapainossa ruumiinsa kanssa. Tämä perustuu siihen, että keskenään samaa sukupuolta olevien ihmisten kielelliset merkitykset ovat voineet muodostua yhdenmukaisiksi, kun ne ovat tulleet opituiksi samanlaisen kokemusmaailman kautta. Hengellisen ja intellektuaalisen elämän perusta on kehollisen kokemuksen ja aistikokemuksen alueella, jolla merkitykset opitaan. Tässä teoksessa filosofialla tarkoitetaan juuri tuota homoseksuaalisen rakkauden eli kokemusten yhtäläisyyteen perustuvan hengellisyiden piirissä toteutuvaa elämää, jota voidaan kutsua myös spiritualiteetiksi – tai tietyn ehdoin uskonnoksi.

Sielun alueella voidaan erottaa hengellinen kokemus ja intellektuaalinen kokemus, sillä niiden kesken vallitsee hierarkkinen ja laadullinen ero. Hengellinen kokemus on pelkkää intellektuaalista eli älyllistä kokemusta korkea-arvoisempi ja samalla myös yleisempi ja laajempi. Ruumiin alueella puolestaan on tarpeellista erottaa toisistaan kehollinen kokemus ja aistikokemus. Niiden kesken vallitsee aivan vastaavanlainen jaottelu: kehollinen kokemus on aistikokemuksesta ylempi ja alaltaan laajempi kuin aistikokemus, jonka toteutumisyhteytenä toimivat pelkät aistit. Sen sijaan kehollisen kokemuksen toteutumisyhteys on ihmisen koko ruumis. Hengellinen kokemus kuvaa siis ihmisen kokemusmaailmasta sen hierarkkista huippua. Intellektuaalinen kokemus liittyy ihmisen käsitteelliseen tiedonmuodostukseen ja älyn alueeseen, mutta se ei kuitenkaan yllä samaan kokonaisvaltaisuuteen kuin hengellinen kokemus, joka yhdessä intellektuaalisen kokemuksen kanssa kattaa sielun alan. Ruumiin alueella kehon käsite nimeää toteutumisyhteyden tunteille, kun taas aistien alueella toteutuvat pelkät havainnot. Kehollisella tasolla toteutuvista tunteista ja aisteissa olevista havainnoista koostuu ruumiillisuuden alue ihmisen koko eksistenssissä. Kehollisuudella

tarkoitetaankin tässä yhteydessä sitä ruumiillisuuden erityislaatua, joka nimeää tunteiden kautta merkityksellisen kokemusten kentän. Hengellinen, intellektuaalinen, kehollinen ja aistillinen kokemus muodostavat ihmisen koko olemassaolossa kärjellään seisovan pyramidin, joka avautuu ylöspäin. Ylempi kokemuksen taso on laajempi kuin edeltävä, ja toisaalta alempi on edellytyksenä ylemmälle. Kaikkien kokemuksen tasojen toteutuessa yhdessä on kyse sielun ja ruumiin harmoniasta, jonka toiminnallista luonnetta voidaan nimittää filosofiaksi tai uskonnoksi.

Kuva 1: Ihmisen eksistenssi

Käytännön elämässä filosofian ja uskonnon välille ei ole voitu eikä edes pidetty tarpeellisenä piirtää tarkkaa rajaa, kun kysymys on ollut ihmisen kokemistapojen tarkastelemisesta. Uskontoa ja filosofiaa onkin erottanut uskontoihin liittyvä dogmaattisuus eli opinkappaleisiin tukeutuminen, mikä on tehokkaasti peittänyt uskontojen todellisen olemuksen: kokemuksellisuuden. Samaa voidaan sanoa myös akateemisen filosofian omasta luonteesta. Akateeminen filosofia kartesiolaisine perinteineen on ollut omiaan peittämään filosofian kokonaisvaltaisen olemuksen, jossa sielun ja ruumiin välille ei tehdä tarkkaa erottelua. Sellaisena tämä koulukuntia korostava perinne on hämärtänyt kokemuksen keskeistä asemaa filosofiassa, toisin sanoen sitä, että myös sielun alueella keskeiset hengelliset ja intellektuaaliset kokemukset ovat kokemuksia. Tässä teoksessa sielusta ja ruumiista puhutaankin erikseen vain käsitteellisessä tai vertauskuvallisessa merkityksessä; tosiasiaassa sielullinen ja ruumiillinen kokemus muodostavat ykseyden ihmisen koko eksistenssissä.

Entä mitä on ajatteleva? Tämä kysymys koskee filosofian omaa olemusta. Filosofaa ei ole, ellei ole ajattelua, ja ajattelu ei ole selvästikään pelkkää aivotoimintaa, joka tapahtuu biologisella tasolla, vaan se on henkistä toimintaa. Tiede on kiinnittänyt varsin vähän huomiota siihen, mitä *ajatteleva* sinänsä on. Tämä johtuu siitä, että ihmisen henkisiä ominaisuuksia on yleensäkin tutkittu vain vähän. Tieteissä koko henkisyys käsitettä ei ole pidetty merkityksellisenä. Ajattelua on haluttu tarkastella näkemällä se lähinnä aivojen toimintana, mutta tällöin ei ole kuitenkaan pystytty valottamaan ajattelun omaa olemusta juuri sellaisena, kuin se ilmenee inhimillisen olemassaolon kokonaisuudessa. Ajattelua ei voida tyhjentävästi selittää yrittämällä kuvata sitä esimerkiksi symbolien käsittelyksi, muistiksi, ihmisen intentionaalisuudeksi (eli suuntautuneisuudeksi) tai aivosähkötoiminnan ilmiöiksi. Ne edustavat kunkin tarkastelutavan nimeämää tematisaatiota ilmiölle nimeltä ”ajattelu” ja valaisevat sitä kukin omasta näkökulmastaan. Esimerkiksi muisti voi osoittautua hyvin hämmäntäväksi ilmiöksi, sillä voimme palata ajattelussamme useiden vuosikymmenien taakse ja eläytyä kokemiimme asioihin, aivan kuin ne olisivat tapahtuneet eilen. Alitajuntaan painuneen aineksen palauttaminen tietoisuuteen ei ole pelkkää aivokemialla, vaan se kertoo henkisen tason olemassaolosta ihmisessä. Sen subjekti on edellä kuvattu sielu, ja sen ilmenemismuoto on ajatteleva.

Ajatteleva on kokonaan oma tasonsa ihmisessä, eikä sitä voida redusoida eli palauttaa muihin tasoihin tai ominaisuuksiin. Ajatteleva on henkistä toimintaa. Henkisyys puolestaan ei ole sama asia kuin sielullisuus, sillä sielu on eräänlainen minän synonyymi, nimi sille, *mikä* meissä ajattelee. Sielu on siis yhtä kuin Kantin transsendentaalinen ego tai apriorinen minä. Se on eräänlainen aristoteelinen *subjectum*: vastaus kysymykseen, mikä sinussa näkee, tietää, tahtoo, uskoo, toivoo ja rakastaa ja jolla on juuri ne aistimukset, jotka sinulla on. Myös filosofiassa paljon käytetty mielen käsite vastaa yleensä vain transsendentaalista egoa. Sen sijaan ajattelu on tekemisissä hengen kanssa. Henki puolestaan ei ole luonnehdittavissa substantiaalisiksi olennoksi, kuten sielu (tai sen attributit, esimerkiksi minuus). Henki on toimintaa aivan niin kuin ajattelukin. Henki on siis ajattelevaa, ja ajatteleva on luonnehdittavissa ihmisen henkiseksi toiminnaksi.

Millaista tämä henkinen toiminta sitten on? Ihmisen ajattelu ja henkisyys ovat käsitykseni mukaan nimenomaan toimintaa. Intentionaalisuudella eli suuntautuneisuudella on tällöin tärkeä osa. Kaikki ihmisen ajatukset ovat suuntautuneita, mutta ajatteleva on tekemisissä myös sellaisen asian kanssa kuin järjestys. Ilman järjestystä ei ole ajattelua, ja kaikki ajatteleva alkaa ihmisen pyrkimyksestä järjestykseen. Ajatteleva on siis toimintaa, jossa ihminen määrätietoisesti suuntautuen pyrkii luomaan järjestystä. Tähän liittyy olennaisesti tahto. Ajattelu toteutuu ihmisen kokonaisuuden yhteydessä, eikä ilman aivoja ole ajattelua. Mutta jos suuntaudumme itseemme ja pohdimme, mitä ajattelumme on, huomaamme, että oman ajattelumme luonne on meiltä salattu. Emme pysty ymmärtämään,

mitä ajatteleminen sinänsä on, eikä tämä johdu pelkästään tavasta, jolla ajattelumme koettaa tavoitella ajattelua eli itseään. Pulmana ei siis ole vain ajattelun suuntautuminen itseensä ja siihen liittyvä kehäpäätelmä, tarkastelun yhdenaikaisuuden ongelma eikä ihmisen minuuden halkeaminen tarkastelijaan ja kohteeseen. Ongelma on ajattelun olemuksessa itsessään. Joudumme kuitenkin myöntämään, että ajattelua on, siis että ajatteleimme. Tätä taas on vaikea hyväksyä, elleimme edellyttää, että ihmisessä on olemassa taso, joka ei ole redusoitavissa pelkäksi ruumiin ominaisuudeksi. Sen sijaan meidän on edellytettävä, että ajattelu on oma tasonsa ihmisessä, ja tuota tasoa voidaan parhaiten kuvailla henkiseksi. Kyse ei ole kuitenkaan erillisestä tasosta vaan yhdestä inhimillisen kokonaisuuden olemuspuolesta ihmisen kerroksellisuudessa. Ajattelemisen osatekijöinä nämä tasot ovat yhtä. Ne koostuvat suuntautuneisuudesta sekä tahtomme pyrkimyksestä järjestykseen. Ajattelun ongelmat ovatkin usein epätietoisuutta siitä, mihin suuntautua, mitä tahtoa ja missä järjestyksessä. Sen sijaan ajattelemista helpottaa, jos henkinen toimintamme on sidoksissa ulkoiseen toimintaan, jota voimme manipuloida ajattelumme avulla. Kohteenamme voi tällöin olla esimerkiksi materiaallinen todellisuus tai toinen tietoisuus. Lähes kaikki ajatteleminen motivoituu nimenomaan suhteesta ulkoiseen todellisuuteen, toisiin henkisiin tietoisuuksiin tai transsendenttiin todellisuuteen, kuten Jumalaan. Ajattelemista esiintyy ihmisen intentionaalisessa eli suuntautuneessa suhteessa todellisuuteen. Jos ihminen joutuu yksin ja hänet eristetään ympäristöstään tai toisista ihmisistä eikä hän siten voi luoda elämänsä järjestyksestä muokkaamalla materiaalista ympäristöään tai manipuloimalla symboleja, hän menettää mahdollisuutensa pyrkiä järjestykseen ja lakkaa ajattelemasta. Ajattelemisen ehtoja ovat siis (1) suuntautunut suhde ympäristöön, toisiin henkisiin tietoisuuksiin tai transsendenttiin, (2) mahdollisuus toteuttaa tahtoaan aktiivisesti ja (3) pyrkimys järjestykseen sekä mahdollisuus luoda sitä.

Ajatteleminen toteutuu ihmisen korkeimmalla eli henkisellä tasolla, ja se on läheisesti tekemisissä sielun kanssa. Tässä kirjassa katson, että henkiselle ja filosofiselle elämälle omistautuminen takaa parhaiten myös ajattelemisen edellytykset. Nykyfilosofia on kuitenkin etääntynyt kauas kaikkien ihmiselle ominaisten tasojen harmonisesta toteuttamisesta. Tämä teos poikkeaa filosofian valtavirrasta jo siksi, että pidän filosofiaa ihmisen hengellisen elämän ja henkisen toiminnan yhtenä osana ja katson filosofian toteutuvan parhaiten uskonnon ja erotiikan yhteydessä. Näiden peruslähtökohtien tultua selvitettyiksi vastaan aivan alussa esittämäni kysymykseen: mistä on kyse miesten välisessä rakkaudessa ja kuinka se liittyy ihmisen henkisyteen? Filosofinen elämäntäytäntö voidaan parhaiten saavuttaa homoseksuaalisessa elämäntavassa, joka henkisen ilmenemis- muotonsa osalta suuntautuu Jumalan intellektuaaliseen rakastamiseen. Tämä ei tietenkään muodosta vastakohtaa ruumiilliselle, aistilliselle eikä keholliselle toiminnalle, sillä samaa sukupuolta olevien ihmisten päämäärät ja rakkauden toteuttamisen tavat ovat sillä tavoin yhdenmukaiset, että lihallinen yhteenkuuluvuus tukee myös ajattelun henkisiä prosesseja.

FILOSOFINEN RAKKAUS SAMAAIN SUKUPUOLEEN

”Kun poika rakastaa poikaa...” Mistä on kyse miesten välisessä rakkaudessa: intohimosta, kauneudesta, Jumalasta?

Filosofian tohtori Jukka Hankamäki analysoi suurtyössään, miten filosofia, tiede ja uskonto perustuvat homoseksuaaliseen rakkauteen ja länsimaista ajattelua leimanneet kahtiajaot homoseksuaalisuuden torjumiseen. Teos syväluotaa filosofian, vallan ja seksuaalisten kulttuurien historiaa aina alkaen Sokrateen ja Jeesuksen päivistä päätyen Nietzschen ja Hitlerin aikakaudelle.

Kirjan lopussa esitetään kritiikkiä tieteellisen ja poliittisen vallan heteroseksistisyyttä kohtaan sekä luonnostellaan homoseksuaalisen arvomaailman ja persoonallisuuskäsityksen ympärille rakentuva valtio, jossa homoseksuaalien identiteetti ja arvot voivat toteutua filosofisena elämäntähtäminä.

